

Kapitel 1

VAR DET VERKLIGEN INGEN annan som såg det? Alexander svalde hårt där han stod med den droppande penseln i ett krampaktigt grepp i högra handen. Hans blick var intensivt, nästan tvångsmässigt, fokuserad på gestalten ett par meter snett framför honom. Var det verkligen ingen annan som såg hur hennes ljusa glänsande hår badade i solljuset som föll in i generösa mängder genom bildsalens stora panoramafönster? Hur varje stråle som träffade de lockar, som föll likt ett böljande vattenfall ned längs hennes rygg, reflekterades som diamanter? Alexander kände hur svetten rann ner längs sidan under den ljusgrå t-shirt han dragit på sig på morgonen medan han betraktade henne utan att blinka, utan att flytta blicken en millimeter. Det var nu eller aldrig, sista chansen.

Han mindes fortfarande första gången han fått syn på henne. Då, för nästan tre år sedan, hade det även varit den första dagen på gymnasiet och han hade spatserat in genom skolans breda entré med spelat självförtroende tillsammans med sin bästa vän från högstadiet, Carl-Johan. Carl-Johan hade ordat i närmare en halvtimme på vägen dit om det online-spel han ägnade stora delar av sin fritid åt. Ämnet ifråga låg på samma intressenivå för Alexander som broderi, smutstvätt och brasilianska snytbaggar. Därför hade han också för länge sedan tryckt på sin mentala off-knapp samtidigt som han stundvis sköt in passande kommentarer av visat engagemang.

Istället för att lyssna till Carl-Johans ordflöde studerade Alexander andra elever som flöt förbi i entréns oupphörliga trafik av tonåringar; en del med självsäkra och målinriktade steg, andra lika nya och handfallna som honom själv och Carl-Johan. Han rätade på ryggen för att inte bli tagen för att höra till den senare kategorin, stolt över sin bäst sittande t-shirt och nyklippta frisyr. Smått irriterat kastade han en blick på sin väns missformade noppriga collegetröja samt platta hår som letade

sig ned i nacken och över öronen på honom. Kunde inte Carl-Johan lämna den virtuella världen tillräckligt länge för att anstränga sig lite med utseendet för en gångs skull? Så att Alexander slapp skämmas över honom?

Dessa tankar med flera snurrade i Alexanders huvud ända tills han tvärstannade mitt i en rörelse och drog in ett kort, ryckigt, andetag. Hans blick hade fallit på en flicka. Nej, inte en flicka, en uppenbarelse. Som något ur en annan värld; en sagovarelse, en skimrande gestalt. Hon gick där ett par meter framför dem tillsammans med två vänner, till synes helt omedveten om den drastiska effekt hennes närvaro hade på Alexander.

”Hon...öhh...där...” Alexander stammade fram de osammanhängande orden och kände sig som en dåre, färdig att bli inspärrad på valfri institution. Han grep tag om Carl-Johans arm som om den gesten i sig förklarade allt. Carl-Johans prat avstannade mitt i en mening och han såg förvånat ner på handen som höll ett fast grepp om hans arm.

”Öh, Alex, vad håller du på med?” Alexander skakade bara på huvudet och pekade diskret med sin fria hand mot föremålet för hans plötsliga och oväntade beundran. Carl-Johan följde lydigt hans blick utan ett spår av förståelse i sitt långsmala ansikte. Istället skakade även han på huvudet, drog sig ur Alexanders grepp och tog vid där han slutat. ”Som jag sa, när man kommit till den femte nivån kommer...” Alexander sorterade genast bort Carl-Johans strida ström av tal ur tankarna och fortsatte stirra som hypnotiserad på den okända flickan.

Han kunde lätt avgöra att hon inte tillhörde de tjejer som sminkade sig, fladdrade med ögonfransarna och kastade med håret för att dra till sig killarnas uppmärksamhet. Tvärtom var hennes ansikte till hälften dolt av håret som föll fram som en slöja över kinderna och hon höll sin väska tryckt emot sig likt en sköld medan hon försiktigt log mot en av sina vänner

som berättade något.

Hennes hår var så ljus att det nästan kunde betraktas som vitt och föll i stora kaskader nedför rygg och axlar. Hyn var lika ljus, nästan genomskinlig, och de stora ögonen, inramade av långa fransar, verkade utgöra hälften av det spåda ansiktet. Hon tycktes ha trätt rakt ur någon av böckerna Alexander läste, som Galadriel ur *Lord of the Rings*, och nådigt bevärdigat deras värld med ett besök.

”Hur går det här då?” Alexander återvände med ett ryck till verkligheten då hans bildlärare tilltalade honom med en underton av ironi. Lärarinnan kastade en skeptisk blick på den lilla pölen av grön färg Alexanders droppande pensel orsakat och vände sedan tillbaka uppmärksamheten mot sin elev. Alexander log ursäktande och slet motvilligt blicken från den unga kvinnan snett framför sig.

”Det går...öhh...bra antar jag?” Han hade avsett meningen som ett påstående, men det kom ut mer som en fråga. Hans kvinnliga lärare såg en kort stund på det kladd som skulle föreställa början till ett landskapsmotiv, vilket var Alexanders avslutande projekt i bild. Sedan vandrade hennes blick vidare till Michaela som stod vid sitt staffli ett par meter framför dem och hennes läppar drogs till ett snett leende.

”Du kanske skulle göra bättre ifrån dig med porträtt istället för landskapsmålning.” Hon blinkade åt honom och gick vidare till nästa elev som väntade på kommentarer angående sitt verk. Alexander stod handfallen kvar. Var han så uppenbar? Hur hade hon annars kunnat veta? Att han beundrat och i smyg varit förälskad i Michaela i nästan tre års tid? Hade Michaela också förstått det? Nej, han trodde inte det. Och just därför måste han agera idag, innan det var för sent och chansen gled honom ur händerna.

Bild var det enda ämne de hade gemensamt och det här var terminens, årets och hela gymnasietidens sista lektion. Nästa vecka skulle bara bestå av olika studentaktiviteter, och

han hade för länge sedan förstått att öl-brännboll och liknande evenemang inte var något man kunde räkna med att hitta Michaela på. Om han inte tog chansen att bjuda ut henne här och nu, skulle den kanske aldrig komma igen. Ingen stannade kvar i ett sådant litet samhälle som Stockebro efter gymnasiet. Man sa hejdå till sina föräldrar, packade väskan och drog iväg till någon av de stora städerna för att gå på universitetet eller hitta ett tillfälligt jobb tills man kom på vad man ville göra med livet.

Men vad skulle han säga? Under de tre år de delat klassrum på bildlektionerna hade de inte utväxlat mer än några få ord med varandra. Och alla sex eller sju gångerna var det Alexander som samlat mod till sig, tagit initiativet och gått bort till henne. ”Ursäkta, vet du vad klockan är?” Trots att det fanns en sådan uppsatt på väggen där alla tydligt kunde se den. Eller: ”Jag har slut på röd oljefärg. Kan jag låna lite av din?” Vid alla tillfällena hade Alexander känt sig som en komplett idiot med sina korkade frågor medan hon bara sett på honom med sina enorma alvliknande ögon och gett honom ett blygt leende. Och Alexander hade knappt hört hennes svar. Han hade fullkomligt drunknat i hennes blick och sedan gått därifrån på skakiga ben som om han just blivit överkörd av en bil.

Den här gången fick han inte klanta till det eller skämma ut sig. Hur nervös han än var skulle han gå rakt fram till henne och be om en träff. Trots allt, vad var det värsta som kunde hända? Att hon sa nej. Men om hon sa nej, skulle allt hans hopp vara ute. Det skulle krossa honom, förinta hans drömmar och ödelägga en del av hans hjärta.

Alexander var inte dum. Han hade sett hur andra tjejer tittade på honom. Mycket hade förändrats sedan han och Carl-Johan gick in genom skolans entrédörrar deras första dag på gymnasiet. Carl-Johan hade tids nog hittat likasinnade som kunde ägna en hel helg framför datorn, medan Alexander gjort sig populär som en av skolans bästa idrottare. De gamla

vännerna hade hamnat i var sin ände av skolans sociala landskap och Alexander var den som tjejerna log mot och gav menande blickar som sa allt. Som sa att han kunde få vem som helst av de tjejerna närhelst han ville. Men han ville inte ha dem, han ville ha Michaela. Michaela, som varken var kaxig eller högfärdig, men trots det knappt gett honom mer än en blick och definitivt inga tvetydiga leenden under sänkta ögonfransar.

Han kastade en blick på klockan med de romerska siffrorna på väggen ovanför lärarens kateder. Fem minuter kvar av lektionen. Fem minuter kvar för honom att ta bladet från munnen och ställa frågan. Han måste skärpa sig nu, det fanns inget att vänta på. Beslutsamt tog Alexander ett steg emot henne samtidigt som Michaela lade ner sin pensel och plockade upp ryggpåsen från golvet.

”Alex, hej.” En sval hand lades smeksamt på hans överarm och Alexander tvingades se in i ett par ljusgrå ögon som leende sökte hans blick. ”Får jag se din målning? Du är alltid så...kreativ.”

Alexander avstod från att rulla med ögonen när hans klasskamrat, Emma, vände blicken mot hans halvfärdiga kladd på duken. Var hon tvungen att dyka upp just nu? Nu när han äntligen samlat mod nog för att gå fram till Michaela?

Emma tillhörde den gruppen av tjejer som Alexander i tankarna placerat i hålla-sig-undan-från-facket. Han misstänkte att Emma varit ute efter honom en längre tid, men hade alltid lyckats komma på någon mer eller mindre trovärdig ursäkt för att smita ifrån henne. Nu, när han verkligen behövde en, tycktes hans vanligen så uppfinningsrika hjärna vara lika tom som en urdrucken mjölkkartong. Istället backade han ett steg för att hennes hand skulle falla av hans arm medan han pressade ihop läpparna för att Emma skulle fatta vinken.

”Din konst är intressant.” Emma verkade inte lägga märke till hans avighet där hon stod med ena handen vilande på

den utskjutna höften. Istället låtsades hon fundersamt betrakta hans målning, vilken Alexander misstänkte inte skulle kunna framkalla något positivt omdöme ens från hans egen mamma.

”Okej...” Han plockade upp sin sportryggsäck från golvet och funderade över hur han lättast skulle kunna komma undan utan att vara direkt otrevlig. ”Du får gärna titta på den en stund, men jag måste dra nu. Har en tid att passa.”

Alexander blev tvungen att kväva ett spontant flin när han såg Emmas häpna min. Hastigt kikade han över huvudet på henne för att få syn på Michaela och upptäckte till sin besvikelse och förvåning att hon inte var kvar. Hon kunde ändå inte ha hunnit långt. Utan att ägna Emma så mycket som en blick till sprang han ut från bildsalen och ner mot entrén. Hans svarta gympadojor skulle förmodligen ha låtit som snabba pistolskott mot trappstegen av sten om det inte varit för det ljuddämpande gummit på undersidan.

Väl nere på bottenvåningen insåg Alexander själv att han måste se ut som ett jagat djur där han spänt stod mitt i den stora hallen och tittade åt alla håll. För tillfället spelade det ingen roll vad andra trodde eller tyckte. Han måste hitta henne. En hastig skymt av det glänsande ljusa håret fångade hans uppmärksamhet och han noterade snabbt att hon var på väg mot utgången.

”Tjena, Alex!” Alexander slöt frustrerat ögonen och knöt nävarna. Var det här något slags dåligt skämt? Fanns det någon som *inte* ville ta hans uppmärksamhet i anspråk just idag, just nu? Han vände sig om och tvingade fram ett leende mot sin jämngamla kusin, Natanael, som gick i parallellklassen.

”Du, Nat. Jag har inte tid att snacka nu. Vi får ses senare.” Om Natanael var förvånad över Alexanders reaktion, visade han i varje fall inget. Han bara nickade leende och höll upp handen till hälsning innan han gick vidare tillsammans med sina kompisar.

I vanliga fall hade Alexander inte haft något emot att ägna en stund åt avslappnat prat med sin kusin. Natanael och han hade alltid kommit bra överens och hållit ihop på släkträffarna ända sedan de sprungit runt i blöjor. Folk hade lite skämtsamt kallat dem för tvillingarna när de var små, inte bara för att de alltid lekte tillsammans, utan även för att de var slående lika till utseendet. De som inte kände till deras verkliga släktskap misstog dem ofta för att vara bröder. Båda var välbyggda och mörkhåriga med nötbruna ögon. Men medan Natanaels snedlugg hängde ner en bit i pannan på honom, höll Alexander sitt hår kortklippt i en lätt rufsigt frisyr.

Alexander kastade sig ut genom entrédörrarna medan Michaela ännu fanns inom synhåll. I rädslan över att hans sista chans snart kunde gå förlorad ropade han plötsligt, utan att tänka, högt hennes namn. ”Michaela!”

Michaela snurrade förvånat runt och sökte med blicken efter den som uttalat hennes namn. Andra elever som också befann sig utanför den vidsträckta tegelbyggnaden såg sig om över axeln vid Alexanders rop. Alexander avgjorde att det inte var rätt tillfälle att vara feg och tog några målinriktade kliv tills han stod öga mot öga med en förvirrad och bländande vacker Michaela.

Sedan fick han panik. Vad skulle han säga och varför i hela världen hade han inte planerat det innan? Vad kunde han säga här och nu som inte skulle låta fullkomligt vansinnigt efter de få korta konversationer de tidigare haft om klockslag och målarfärg? Alexander harklade sig samtidigt som han påminde sig själv om att han absolut inte fick ställa någon fråga som avslöjade hans tillfälliga hjärnsläpp.

”Ska du gå hem?” Alexanders stönade inombords åt sig själv. Vad var det för en fråga? Hon måste tro att han var galen. Han *var* galen som gjorde det här. Michaela såg på honom med sina stora alvögon som om hon funderade över hans avsikt med frågan.

”Ja, alltså, i så fall kanske vi kan göra sällskap?” Sådär ja, äntligen en fråga som kom någonstans i närheten av att fylla en funktion.

Michaela rynkade sina tunna ljusbruna ögonbryn. ”Bor inte du på östra sidan av stan? Vi har ju inte gått i samma grundskola.”

Så intelligent var den frågan med andra ord. Alexander pressade fram ett kort skratt som han hoppades lät avslappnat. ”Eh, jo.” Tänk, tänk, tänk. Han släppte ut luft mellan läpparna och skakade på huvudet medan han tittade ner i marken. Det kanske trots allt var lika bra att bara klämma fram sanningen, få det överstökad och vänta på domen.

”Michaela...” Han lyfte på hakan igen och såg henne intensivt i ögonen. ”Så här är det. Jag skulle gärna vilja lära känna dig. Jag tänkte fråga om du kan tänka dig att träffa mig någon dag? Som en date, menar jag.”

Michaelas kinder fylldes långsamt av ljust röd färg, från halsen ända upp till pannan. Nyansen utgjorde en stark kontrast till hennes bleka hår och fick henne i Alexanders ögon att se än mer bedårande ut.

”Jag...jag...” Hon undvek hans blick och bet sig i läppen medan hon lade en lock av håret bakom örat. ”Det går väl bra...antar jag.” Alexander hade inte kunnat hålla tillbaka leendet om han så hade velat.

”Perfekt!” Han strålade mot henne. ”Vad sägs om imorgon kväll? Bio kanske?” Michaela såg fortfarande halvt förskräckt ut, men nickade svagt med ett ännu svagare leende i respons till Alexanders.

”Det går bra. Tror jag.”

”Stockebrobion är väl inte så mycket att ha kanske, men jag tänkte att vi kunde dra in till stan, det är ju lite större där. Pappa ska jobba på lördag, men när han kommer hem kan vi låna mina föräldrars bil. Du kanske kan cykla hem till vårt hus någon halvtimme innan dess? Så kan vi snacka lite eller så

innan.” Michaela såg ut som om hon övervägde att protestera, men nickade sedan igen.

”Det går bra.” Hon fingrade på axelbandet till ryggsäcken och skrapade lite med skon i marken. Alexander behövde inte vara tankeläsare för att förstå att hon kände sig obekvämd med situationen och bestämde sig för att göra plågan kort för henne.

”Tallplansvägen, vet du vart det ligger?”

Michaela kisade mot honom som om hon letade i minnet. ”Ja, jag tror det. Nära det gamla vattentornet, eller?”

”Precis. Nummer tretton bor vi på. Tror du att du hittar dit?” Ännu en kort nickning, den tredje, till svar.

”Då ses vi imorgon, Michaela.” Ett uttryck av uppenbar lättnad fyllde hennes ansikte när han hastigt höll upp handen för att visa att han tänkte gå.

”Okej. Hejdå.” Michaela hasplade fram orden innan hon med en aldrig så liten vinkning skyndade bort till cykelstället på andra sidan av skolbyggnaden. Alexander såg efter henne med en känsla av att han när som helst skulle lyfta från marken och börja sväva.

* * *

MICHAELA LADE FÖRSIKTIGT ETT svalt finger mot halsgropen där hennes puls bultade vilt. Hon slöt ögonen en kort sekund och drog ett skakigt andetag innan hon snabbt släppte ut det igen. Skulle Alexander se och förstå? Att hon var livrädd? Hennes ben darrade där hon stod framför den breda helfigurs-spegeln på sitt vitmålade flickrum.

Det var det första och enda tillfället i hennes nitton år långa liv då hon valt ut kläder inför en särskild kväll och sedan ställt sig att oroligt betrakta effekten av dem i spegeln hennes mamma envisats med att tillföra rummets inredning. Michaela hade ansett en spegel onödig och försökt övertala sin mor om

att istället få utöka sin samling av bokhyllor med ännu en. Helene hade bara skakat på huvudet med ett leende samtidigt som hon mjukt tagit om sin dotters haka och sett henne i ögonen.

”Min lilla Micha.” Hennes mamma hade kallat henne det så långt tillbaka Michaela kunde minnas. ”Du har redan tre bokhyllor i ett rum på mindre än tio kvadratmeter. Nu tycker jag att vi sätter en upp en spegel på den här väggen. En dag kommer du att tacka mig för det.”

Michaela hade motvilligt gett med sig, mer för att en till bokhylla trots allt *skulle* göra rummet för trångt, än för att hon ansåg sig behöva någon väggbonad att kontrollera utseendet i. Vad skulle hon med det till? Mode och smink låg utanför hennes intresseområde och hon hade vid tillfället inte kunnat tänka sig att någon kille någonsin skulle bjuda ut henne.

Hon såg konstig ut, inte som andra flickor med proportionerliga ansiktsdrag och kroppar. Hon hade för stora ögon i ett för litet ansikte, som på ett rådjur. Hyn var likblek, nästan lika ljus som det långa håret som oborstat föll en bit nedanför midjan. Och hon var lång, längre än många killar med sina 178 centimeter, men blev detta faktum till trots alltid betraktad som liten eftersom hon var så smal. Lika smal och tunn som en tolvåring. Michaela hade för länge sedan vant sig vid, och accepterat, att de som inte kände henne tog henne för att vara flera år yngre än hennes faktiska ålder.

Michaela skakade på huvudet åt sin egen spegelbild samtidigt som hon suckade och bet sig i läppen. Vad var meningen med det hela? Hon såg ut som hon gjorde, och det fanns ingen mening med att försöka dölja eller förändra det med kläder och smink. Dessutom kände hon en viss värme och kärlek för sitt utseende som gjorde att hon inte ville ändra på det. Inte för att hon ansåg sig se bra ut efter världens standard, utan för att det respresenterade vem hon var. En blandning av båda sina föräldrar, ett resultat av deras kärlek.

Michaelas pappa hade dött när hon bara var ett år gammal, och därför hade hon inga andra minnen eller upplevelser av honom än de hennes mamma delgett henne. Men det Helene berättat om honom, under deras förtroliga stunder tillsammans, räckte för att Michaela skulle veta att han skulle ha varit en underbar pappa. Den sortens far som skulle ha gjort varje helg till ett äventyr och satt familjen före allt annat.

Om han bara inte slitits ifrån dem av en förrädisk cancersjukdom i alldeles för unga år. ”Han älskade dig den korta tid han fick lära känna dig, vet du,” brukade Michaelas mamma säga med värme i rösten. ”Du var hans ögonsten.” Och utseendet var något han lämnat efter sig som ett avtryck på jorden innan han lämnade dem en vacker sommardag då solen lyste in genom sjukhusfönstret och reflekterades i den sterila droppställningen. Michaela var rena kopian av hans mamma, hennes farmor, som fortfarande var i livet.

Ibland kunde Michaela komma på sin mamma med att sitta och betrakta henne från sin fätölj i vardagsrummet då Michaela själv satt uppkrupen i soffan med en bok. När hon sänkte boken och frågande mötte sin mammas blick, brukade Helene bara skaka på huvudet och le.

”Du påminner mig så mycket om honom, Micha.” Michaela visste att hon inte refererade till dotterns utseende när hon sade så. Det var böckerna. Michaela hade varit fascinerad av bokstäver ändå från början och envist pekat på alla hon sett medan hennes mor tålmodigt talat om hur de lät. Vid tre års ålder kunde Michaela läsa kortare ord och några år senare, då skolan började, hade hon varit förvånad över att det var något man förväntades lära sig först då. Michaela kunde fortfarande cykla till biblioteket i början av veckan, låna en trave tegelstenar, och lämna tillbaka dem utlästa i slutet av samma vecka då hon kom för att ta hem en ny omgång.

Hennes mamma hade aldrig haft någon förståelse för ett

sådant obegränsat litteraturintresse. Varken när det gällt dottern eller den äkta mannen. Helene älskade natur och friluftsliv och hade alltid med olika mutor försökt övertyga sin motvilliga dotter att följa med på kanotpaddling, bergsklättring och skogsvandring. Michaela följde ibland med för att glädja sin mamma, men avskydde i själva verket varje mygga hon irriterat tvingades vifta undan och skoskavsplåstren hon alltid bar med sig i ryggsäcken.

Michaela kunde inte låta bli att dra på munnen när hon mindes ett tillfälle då de släpat med sig tvåmanna-tältet in i skogen för övernattnig. Michaela hade varit tjurig hela dagen och när det äntligen var dags att lämna lägereldens rökstank och tallarnas vassa barr för att krypa in i tältet, hade hon plockat fram en ficklampa ur väskan. Helene stirrade på henne när Michaela, som låg på mage i sovsäcken, drog ut den medhavda boken. Sedan började hennes mamma gapskratta och Michaela blängde surt på henne.

”Vad är det som är så roligt?”

Men Helene bara pressade handen mot magen och fortsatte skratta tills Michaela rullade med ögonen och bläddrade fram till rätt sida i boken. Till slut lugnade hennes mamma ned sig och kunde tala igen.

”Micha, gumman.” Helene såg på henne med ett snett leende och ögon som fortfarande var våta av skrattattacken. ”Du fullkomligt avskyr att släpa runt på ryggsäckar och liggunderlag, men du tyckte ändå att det var värt att ta med James Joyce's *Odysséus*? Det är den tjockaste bok jag sett någonsin!”

”Mamma.” Michaelas ton var saklig och allvetande. ”*Odysséus* anses vara en av nittonhundratalets mest inflytelserika romaner. Den mer eller mindre skapade det som kallas för stream av consciousness; inre monolog.” Hennes mamma kommenterade inte saken mer, bara fnittrade lite medan hon bläddrade i sitt friluftslivsmagasin.

Michaela småskrattade åt minnet samtidigt som hennes mamma kom in i rummet.

”Vad söt du är älskling.” Helene lade armarna runt midjan på sin tonårsdotter och såg över axeln på henne på deras gemensamma spegelbild. Michaela påmindes genom en ilning i magen om att hon stod och provade kläder inför en träff med en kille hon knappt kände, och ryckte ofrivilligt till. Hennes mamma såg medkännande på henne och drog lite i en av Michaelas breda lockar. ”Nervös?”

Michaela nickade och svalde hårt. ”Jag tror inte att ordet nervös riktigt täcker den känsla av panik jag har inför det här.” Helene skrattade mjukt åt dotterns ibland speciella sätt att uttrycka sig.

”Det kommer säkert att gå jättebra. Den här killen måste ju gilla dig eftersom han ville träffa dig, eller hur? Var det Alexander han hette?”

Michaela nickade långsamt till svar medan hon fuktade läpparna. Hon visste egentligen ingenting om Alexander, ingenting annat än att han var sistaårselev, hade bild som estetiskt val och sitt staffli placerat snett bakom hennes. Och det uppenbara alla kände till; att han var snygg, populär och atletisk. Allt Michaela inte var. Innan han sprungit efter henne ut ur skolbyggnaden igår hade hon knappt ägnat honom en tanke.

Varför hade han gjort det? Varför hade han bjudit ut *henne* av alla människor? Varenda tjej på skolan tittade efter Alexander när han gick förbi och få var dem som inte gav honom blickar och leenden. Vilket tog henne tillbaka till den första frågan. Varför hade en kille, som kunde få vem som helst, valt ut just henne? Samlade han på erövringar? Michaela var fortfarande förvånad, till och med chockad, över att hon svarat ja på hans inbjudan. Men hon hade för sitt liv i den stunden inte kunnat komma på en enda vettig ursäkt för att säga nej.

Alexander såg bra ut, det gick inte att i rättvisans namn påstå något annat. Men samtidigt inte alls så som Michaela tänkt sig att mannen i hennes liv skulle göra. Hon hade alltid föreställt sig att om hon träffade någon, skulle det bli en poetiskt lagd kille med långt hår och drömmande blå ögon. Kanske någon sorts manlig motsvarighet till henne. Någon som skulle förstå henne.

Alexander däremot, såg hård ut med sin muskulösa kropp, sitt kortklippta hår och sina mörka genomträngande ögon. Ett faktum som nästan skrämde henne. Hon inte kunde avgöra vilken sorts personlighet han ägde under den tuffa ytan. Vad kunde de två ha gemensamt?

Men det fanns inget sätt att komma undan på nu och det var ingen idé att ens försöka leta efter en möjlig utväg. Michaela var inte den sortens person som kunde ringa upp någon och dra en ren lögn bara för att det passade hennes syften. Uppgivet vände hon sig mot sin mamma och gav henne en hård kram tillsammans med en suck som besvarades med ett leende.

”Det är en träff med en kille du är på väg till, gumman.” Helene skrattade lågt och släppte taget om henne. ”Inte din egen begravning.” Michaela ryckte på axlarna när hon gick ut från rummet för att visa att det var likvärdigt. Hon drog ner samma jeansjacka hon haft i fem år från klädhängaren i hallen och höll upp plagget mot sin mamma som en vinkning innan hon öppnade ytterdörren och gick ut. Kvällen var, som de flesta kvällar i maj månad, småkyllig och hon drog jackan tätare om sig medan hon gick fram till sin gamla rostiga damcykel som olåst stod lutad mot väggen till deras rödmålade radhus.

Michaela lyfte sammanbitet ut den från väggen, slängde ena benet över sadeln och satte sig. Medan hon började trampa kastade hon det långa håret över axeln och vände samtidigt för en trasig flaska som låg slängd på den asfalterade vägen. En granne i femtioårsåldern höjde handen till hälsning när hon

cyklade förbi och Michaela nickade till svar.

Hon och hennes mamma hade bott i samma enplanshus under hela hennes liv, och medan grannarna i området kommit och gått, hade hon och hennes mamma blivit kvar. Det hade aldrig funnits någon anledning att flytta och därför hade de blivit lika mycket en del av det lilla bostadsområdet som dammen i mitten och grönområdet i öster. När de känt sig desperata efter någon form av förändring, vilket hänt vid några tillfällen, hade de istället gjort om inredningen. Ett par gånger hade till och med Michaela och hennes mamma bytt mellan de två sovrummet erbjudit utöver kök och vardagsrum, bara för variationens skull.

Michaela lämnade det trygga området bakom sig och trampade vidare längs en lång raksträcka som gick parallellt med den skog hon plockat bär i som barn. Vägen med sina sprickor och gupp var så välbekant för henne att hon förmodligen hade kunnat cykla den med förbundna ögon. Trots det var för tillfället alla hennes sinnen skärpta på grund av den rädsla som fyllde hennes medvetande. Den enda fördel kvällen skulle föra med sig var det biobesök Alexander föreslagit. I biomörkret skulle hennes rodnad inte lysa lika klart och hon skulle slippa bry sin hjärna om möjliga samtalsämnen.

Tallplansvägen. Den smala vita skylten på en kall metallstolpe orsakade ett hugg av nervositet i magen på Michaela. Hur hade cykelturen kunnat gå så fort? För fort för att hon skulle ha hunnit lugna ner sina spända nerver. Lugna ner sina spända nerver? Vem försökte hon lura egentligen? Hon skulle inte börja fungera som vanligt igen förrän den här förhatliga kvällen var över.

Nummer tretton låg inte långt bort och Michaela kände hur strupen snörde ihop sig. Hon klev av cykeln, fällde ner stödet och låste den, allt med så långsamma rörelser som möjligt. Som om det skulle hjälpa att förhala tiden. Michaela skakade på huvudet åt sig själv. Varför dra ut på plågan? Bättre

att bara gå fram till dörren, knacka på och få det hela överstökad så snabbt och smärtfritt som möjligt. Med darrande knän tog hon den lilla farstutrappan i tre korta kliv och satte höger pekfinger mot dörrklockan. Hon kunde höra hur steg närmade sig från andra sidan och sedan en röst hon kände igen från så sent som igår.

”Det är till mig! Jag tar det!” Låset vreds om inifrån och innan hon ens hunnit dra ett andetag stod Alexander framför henne. ”Hej! Hade du några problem med att hitta?”

Michaela skakade på huvudet till svar, oförmögen att få fram ett enda ord. Alexander såg självsäker ut där han stod i dörröppningen till sitt eget hus och log mot henne. Kanske för att han var på hemmaplan, eller för att han redan övervunnit det största hindret genom att få dit henne. Michaela önskade att hon hade kunnat känna på samma sätt. Istället var allt främmande och nytt för henne; huset, dess dofter och framförallt Alexander själv. Han försökte fånga hennes blick med sin när han mycket försiktigt tog hennes hand.

”Kom in.” Rösten var mjuk och varm och fick Michaelas knän att sluta darra. ”Pappa kommer hem om en halvtimme ungefär och då kan vi låna bilen. Du får hälsa på min mamma och lillasyster så länge.”

”Okej.” Michaela hörde själv hur ynkligt hennes svar lät, men hon följde utan protester efter honom in i hallen. Alexander släppte hennes hand med en nästan smeksam rörelse och stängde ytterdörren bakom dem. En lång kvinna med mörkt hår i kortklippt frisyr dök upp framför dem med ett artigt leende.

”Ulrika” presenterade hon sig själv ledigt och räckte fram handen. Michaela tog den och besvarade försiktigt leendet. Alexanders mor gav ett så genuint intryck av gästfrihet att hon nästan blev lugn igen. Sedan kände hon hans arm snudda vid hennes egen där han stod snett bakom henne och stelnade omedelbart till.

”Michaela.” Vad skulle hon säga mer än sitt namn? Hon kunde inte presentera sig som Alexanders vän eftersom det inte var sant. Hon bestämde sig för att kommentera det enda de faktiskt hade gemensamt. ”Jag går i samma bildklass som Alexander.” Hans mamma höjde lätt på ögonbrynen som om hon tyckte att förklaringen var lustig, men sa inget.

”Okej, det är väl lika bra att jag presenterar dig för syrran också så att vi kan bli klara med den formella delen någon gång ikväll.” Alexander blinkade mot Michaela och öppnade en dörr till höger om hallen. Michaela kikade försynt in i rummet bakom axeln på honom och kände sig som ett blygt litet barn. Rummet var ljust inrett, med väggar mer eller mindre tapetserade med affischer med aktuella filmer och manliga skådespelare. På den rosa sängen, bland ett dussin fluffiga kuddar, satt en tjej i yngre tonåren uppkrupen med en mobiltelefon tryckt mot örat. Hon skrattade och viftade med händerna medan hon pratade och verkade inte ha lagt märke till att hon var iakttagen. Alexander fnös åt sin lillasyster med en menande blick åt Michaela.

”Upptagen som vanligt.” Han vinkade mot sin syster och pekade på Michaela snett bakom sig. ”Ellen! Hallå! Det här är Michaela.” Den unga flickan med det mörka håret uppsatt i en hög tofs såg hastigt upp, log med en snabb vinkning mot Michaela, och återgick sedan till sitt samtal. Alexander stängde dörren om henne medan han rullade med ögonen.

”Fjortonåringar.” Sedan log han och tog tag i Michaelas hand igen. ”Nu går vi till mitt rum.” Hans hand var varm när den mjukt slöts om hennes och Michaela svalde hårt. Hela situationen kändes märklig, som om hon inte upplevde den på riktigt utan befann sig utanför som en passiv åskådare. Alla frågor hon haft sedan i fredags eftermiddag stod obesvarade kvar. Varför hade han bjudit ut henne? Varför gick han runt och presenterade henne för sina familjemedlemmar som om hon

skulle komma att bli en viktig person i hans liv? Hade de överhuvudtaget något gemensamt? Alexander såg ut som en idrottare, och hon var en bokmal. Hur skulle två sådana olika själar kunna finna varandra?

Dörren till Alexanders rum stod öppen och han visade med sin fria hand att hon skulle gå före honom in. Diskret drog hon loss sin hand ur hans och gick in i sovrummet där hon ställde sig mitt på golvet för att betrakta det. Rummet gick i varma gröna toner med sparsam möblering och gav Michaela känslan av stå i en skogsglänta en ljum sommarkväll.

Men vad som omedelbart fångade och höll kvar hennes uppmärksamhet, var hyllorna. En fylld med böcker från golv till tak, och bredvid den, en annan med lika många filmer. Michaelas blick vandrade fascinerat vidare till väggarna där breda tavlor och posters fanns uppsatta, alla med fantasymotiv. Krigare med långt hår, ståtliga alver och landskapsbilder så vackra att de tog andan ur henne. Med halvöppen mun såg hon än en gång på hyllan packad med böcker och började läsa titlarna. *Lord of the Rings Trilogy, the Hobbit, Chronicles of Narnia, Out of This Silent Planet, The Belgariad, Shadowmancer...*

”Du är...” Hon vände sig långsamt mot honom med en frågande blick i de blå ögonen. Alexander höjde på ögonbrynen medan ett leende lekte i ena mungipan.

”Jag är vad då? En fantasynörd?”

”Men du –”

”Ser inte ut som en?” fyllde Alexander hjälpsamt i hennes outtalade fråga.

Michaela skakade på huvudet och kunde sedan inte låta bli att skratta till. ”Nej, det gör du faktiskt inte.”

Alexander kom närmare henne, för nära för att Michaela kunde känna sig bekväm med det, och såg henne djupt i ögonen. ”Vad ser jag ut som?”

Michaela backade instinktivt ett steg, nervös av

närheten till honom. Vad skulle hon svara på den frågan? Han såg ut som en populär, snygg, välbyggd och självsäker kille. Någon som var hennes motsats på alla sätt. Istället för att svara gick hon fram till hans prydligt städade skrivbord och drog med pekfingret över en liten prydnads sak föreställande Galadriel i *Lord of the Rings*.

”Den här har jag aldrig sett förut.” Hon tog upp den i handen och vred försiktigt på den, medveten om att Alexander ställt sig bredvid henne. Han ryckte på axlarna och log lite.

”Jag beställde den på nätet. Från USA.”

Michaela satte tillbaka den lilla prydnadsfiguren på skrivbordet och kastade en blick på honom. ”Vad tyckte du om filmerna?” Hon gissade att Alexander förstod vad hon menade utan att hon behövde precisera sig.

”Jag gillar filmerna skarpt. Men det är klart, om man ska jämföra dem med böckerna saknas en hel del.” Alexander drog något frånvarande med fingrarna över filmfodralen. Michaela nickade ivrigt, glad över ett samtalsämne hon var faktiskt var intresserad av.

”Precis,” instämde hon snabbt. ”De har bland annat hoppat över hela historien med Tom Bombadill. Och tidsperspektivet känns snett. Man får intrycket av att allt händer så snabbt i den första filmen, trots att det i själva verket går flera år på samma ställe i boken.”

”Exakt. Jag har också tänkt på det. Men samtidigt tycker jag att produktionen är välgjord. De var tvungna att hoppa över en del, annars hade filmerna blivit för långa.”

”Jo, det förstås. De är ganska långa redan som de är. Särskilt de förlängda versionerna.” Michaela väntade på att Alexander skulle fortsätta samtalet, men istället blev han tyst. Han såg fundersamt på henne, som om han betraktade varje detalj av hennes ansikte. Michaela harklade sig och såg ner i golvet. Varför stirrade han på henne på det sättet? Hon kände sig inte bekväm med att få sitt utseende granskat och bedömt.

Knutarna i magen, som släppt när de börjat prata, kom tillbaka med full kraft. Till slut öppnade Alexander munnen igen.

”Du ser ut som en av dem, vet du.”

Michaela såg oförstående på honom och rynkade pannan.

”En av dem?” upprepade hon frågande. Alexander tog ett steg närmare igen och sträckte sin hand efter en ljus hårslinga som fallit fram över hennes axel.

”Ja, som en alv. Lång, smal, vacker. Med stora ögon och till och med lite spetsiga öron.” Han snurrade försiktigt hårlocken runt sitt finger samtidigt som han tog det sista steget fram, det som gjorde att de stod så nära varandra det var möjligt utan vidröras. Så nära att hon kunde känna hans varma andedräkt mot kinderna. Så nära att hennes hjärta började banka vilt mot revbenen.

Michaela försökte backa bort från honom, försökte få till ett avstånd, men skrivbordet var i vägen och hon kom ingen vart. När han tog hennes hand tittade hon upp och mötte hans blick. Den oväntade värmen hon såg i hans bruna ögon fick henne att flämta till.

”Alexander?” Hennes låga röst vädjade till honom att förklara vad han höll på med. Varför han ville ha henne. Varför han gjorde så här. Trodde han att hon var opåverkad av hans närhet? Trodde han att han kunde ta hennes hjärta och sedan slänga det vid vägkanten i jakt på nästa erövring?

Han svarade inte på hennes outtalade frågor, utan lät istället sin andra hand försiktigt glida runt hennes nacke. Michaela vågade inte möta hans blick och slöt istället ögonen medan pulsen skenade i halsen på henne. Även om hon inte kunde se det, kunde hon känna att hans ansikte närmade sig hennes, och höll andan.

”Hallå, nu är jag hemma. Det är jag som är Alexanders papp –” Båda snurrade runt när dörren öppnades och en stor man i femtioårsåldern visade sig i öppningen. Alexander

släppte hastigt Michaela och hon rodnade när den äldre mannen avbröt sig mitt i meningen.

”Oj, kom jag olämpligt? Det var inte meningen att avbryta något. Jag kan komma tillbaka sen–”

”Pappa.” Alexander höll upp handen som för att varna mannen, som uppenbarligen var hans far, för att säga något mer och göra saken värre. Hans pappa verkade förstå vinken och tog ett steg in i rummet.

”Göran heter jag.” Han räckte fram handen mot Michaela som tog den och log tveksamt.

”Michaela.” Hon höll sig ifrån att komma med några förklaringar om vem hon var den här gången.

”Så...” Göran vände tillbaka uppmärksamheten mot sin son. ”Ni ville låna bilen, var det så?”

Alexander nickade, till synes opåverkad av det pinsamma i situationen. ”Ja, tack.”

”Då så.” Göran räckte fram handen där en metallring med tillhörande nycklar dinglede från långfingret. ”Då är den er ikväll. Ha det så trevligt.”

”Tack.” Alexander gick ut i hallen och Michaela följde efter som en liten skugga. De tog på sig jackorna under tystnad och gick ut genom dörren efter ett hastigt farväl till hans föräldrar. Alexander höll ut handen i bilens riktning och tryckte på en knapp på nyckeln varpå den välpolerade röda kombin utanför blinkade med lamporna två gånger.

Han gick fram till bilens passagerarsida och öppnade dörren för Michaela med ett snett leende som för att visa att han var medveten om att gesten var något gammaldags. Men just som Michaela accepterande böjde sig ner för att ta platsen i sätet, sträckte han fram handen och tog mjukt om hennes smala handled.

”Vänta.” Ordet var hest, nästan som en harkling, och Michaela rätade förvånat på ryggen igen. Hon försökte utläsa av hans blick vad han ville, men Alexanders ögon gav ingen

förklaring. Istället drog han henne bara försiktigt närmare sig själv tills endast ett par centimeter skilde deras ansikten åt. Michaela svalde hårt, utan att kunna förmå sig själv att backa. Sedan snuddade Alexanders läppar vid hennes.

Michaela slöt ögonen medan hennes hjärta tycktes slå volter. Hon hade inte alls varit beredd på att han skulle kyssa henne. Åtminstone inte så här tidigt. Men nu när han gjorde det, kändes det som om hon smälte som smör under hans ömhetsbetygelse. Vad var det med henne? Alexander var inte hennes typ, det hade hon redan kommit överens med sig själv om. Hon hade bara gått med på den här träffen därför att...därför att...

Alexander drog sig undan innan hon hunnit hitta någon vettig förklaring och Michaela öppnade ögonen igen. Han såg bort när hon sökte hans blick och sprang istället runt till andra sidan av bilen och hoppade in på förarsidan. Omtumlad slog sig Michaela ner i passagerarsätet och drog igen dörren efter sig.

* * *

ALEXANDER BET IHOP TÄNDERNA och skakade på huvudet åt sig själv. Varför hade han gjort så? Han hade lovat sig själv att ta det lugnt och försiktigt på deras första träff. Michaela verkade så skör på mer än ett sätt och han hade bestämt sig för att han på inga villkor fick skrämma bort henne. Om han hade kunnat vänta på henne i tre års tid, måste han kunna vänta så länge som det behövdes med att visa sin kärlek.

Nu satt hon förmodligen där bredvid honom och undrade över hans eventuella tvivelaktiga motiv. Det skulle kunna förstöra allt. Han ville att hon skulle lära känna honom, bli hans vän, och slutligen, när hon kände sig trygg nog, falla lika totalt för honom som han gjort för henne. Istället hade han låtit en impuls ta över situationen och kysst henne innan de ens

hunnit utväxla mycket mer än några meningar med varandra.

Och samtidigt... Han hade inte kunnat motstå. Att äntligen ha henne där framför sig, spröd och vacker som en sagovarelse, hade blivit för mycket och känslorna hade tagit överhanden. Han måste skärpa sig, vara tydlig med att han inte var intresserad av att ha henne över en natt, utan för alltid.

För alltid? Hade han verkligen tänkt den tanken? Han var inte klok, men vilken förälskad människa hade någonsin varit det? Alexander blev tvungen att le åt sin egen tankegång samtidigt som han vred om nyckeln i tändningen. Han måste fokusera nu, trots att hans tankar på bilkörningen var lika koncentrerade som utspädd saft.

Han hade bara haft körkortet i en månad och var fortfarande tvungen att tänka igenom varje steg i proceduren som så småningom skulle gå per automatik. Ställa in säte och backspegel, starta motorn, släppa parkeringsbromsen, trycka ner kopplingen, lägga i backen, långsamt släppa upp kopplingen... Försiktigt manövrerade han ut bilen från garageuppfarten, lade i ettans växel och började rulla bort från huset. Väl ute på landsvägen växlade han upp och tryckte gaspedalen i botten tills han var uppe i en hastighet av strax över sjuttio kilometer i timmen. Det var den hastighet han bedömde placerade honom i facket mellan övermodig och mesig. Han ville varken att Michaela skulle känna sig otrygg eller börja undra över om han var en osäker förare. Ett par kilometer i timmen över hastighetsgränsen borde säkra honom mot bådadera. Självsäkert styrde han med ena handen på ovansidan av ratten och den andra nonchalant vilande mot bildörren.

Michaela sa ingenting, bara satt med händerna sedesamt knäppta i knät medan hon såg ut genom sidorutan, halvt bortvänd från honom. Alexander kunde känna hur svetten trängde fram i pannan. Skulle de sitta tysta bredvid varandra i framsätet på det här sättet hela vägen? Det skulle bli pinsamt, obehagligt till och med, och han måste göra något åt det.

Komma på något att prata om. Vad kunde de prata om? De hade kunnat samtala ledigt om film och böcker tidigare under kvällen, vilket förmodligen var det säkraste kortet. De kunde kanske prata om filmen de skulle se tillsammans på bion?

Alexander vände huvudet mot Michaela för att ta upp ämnet, när hela hans kropp stelnade till som i plötslig kramp. Michaelas ögon var uppspärade som på ett skrämtdjur och hon hade tagit tag om sätet med båda händerna i en panikartad rörelse som fick muskelfibrerna på hennes tunna armar att synas.

Det tog mindre än en hundrafels sekund för Alexander att uppfatta situationen och se bilen som kom emot dem i full fart från höger. Sedan var det som om hans medvetande plötsligt tog ett kliv ut ur tid och rum och ett dussin tankar hann flyga genom hjärnan. Högerregeln. Det var en korsning mitt ute på den gruslagda landsvägen och Alexander hade väjningsplikt eftersom den andra bilen kom från höger. Men han hade inte sett eller hört den, hade bara tänkt på Michaela och deras kväll tillsammans.

Nu kunde han inte göra något, kunde inte rädda dem från det oundvikliga. De båda bilarna skulle kollidera med varandra i hög hastighet och det fanns inte längre något han kunde göra för att förhindra det. Kanske skulle de dö här ikväll, veckan innan studenten och avstampet in i vuxenlivet. Deras drömmar skulle aldrig bli verklighet, deras chans till ett meningsfullt liv aldrig existera. Trots att han visste att det redan var för sent, trampade Alexander ner höger fot på bromsen så hårt han kunde och fick däcken att skrika och gruset att yra. Sedan small det och allt blev svart.